

Handelingen 8 : 30 – 38

Doe je werk in dienst van de Geest

Lezen: Handelingen 8 : 26 - 40

Tekst: Handelingen 8 : 30 - 38

Zingen: Opwekking 733 (na votum en groet)

Zingen: Psalm 103 : 5 en 7 (na de wet)

Zingen: Lied 314 : 1 - 3 (Liedboek Nieuw)

Zingen: Gezang 103 : 1 en 6 (na de lezing)

Zingen: Psalm 138 : 3 en 4 (na de verkondiging)

Zingen: Gods zegen voor jou (Sela; na de bevestiging)

Zingen: Weerklank 260 : 1 - 3

Zingen: Lied 675 : 1, 2 (Liedboek Nieuw)

Zingen: Weerklank 358

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Bevestiging nieuwe predikant

Eindelijk is het zover. Vandaag krijgen we een nieuwe predikant. Na vijf beroepen. Een vacature van bijna drie jaar. Ons geduld werd op de proef gesteld. Maar nu is hij daar, ds.

Wilschut, die vanaf nu geregeld voorgaat in erediensten, en op allerlei andere manieren onze predikant zal zijn. We zijn blij dat het zover is. We beleven een feestelijke zondag.

En waar gaat de preek over? Over het werk van de dominee zeker. Niet direkt. Het gaat over de Geest, hoe Hij werkt. Door Filippus. In Samaria. Volop onder de mensen. Alle bewoners luisterden met grote belangstelling en vol ontzag naar wat hij zei (vers 4vv.). Filippus deed wonderen. Veel mensen werden bevrijd van onreine geesten, tal van verlamden en kreupelen werden genezen. Filippus was er op zijn plek. Hij zou de kans moeten krijgen om daar lekker nog een paar jaar te werken. De Heer denkt daar anders over. Hij stuurt een engel. Of was het al de Geest (vers 29). Ze zijn nauwelijks te onderscheiden.

Filippus krijgt te horen: ga naar de verlaten weg van Jeruzalem naar Gaza. Filippus moest Samaria verlaten. Niet langer tussen al die mensen. **Naar** woest terrein, waar normaal gesproken geen mens komt. Had God dit wel goed bedacht? Filippus had veel kunnen betekenen in Samaria. Een band gekregen met de mensen; wie staat er straks aan die eenzame weg op hem te

wachten? Had God daar niet een ander voor uit kunnen kiezen?

Filippus gáát. Zonder protest. God stuurt. Hij maakt de lange reis. Gewoon, de Geest wil het. En dat is een punt, waar we nu eerst bij stilstaan.

Door de Geest voorbereid

Die ontmoeting. Komt niet uit de lucht vallen. De Geest heeft hem voorbereid. Filippus is op die eenzame weg aangekomen. Geen kip te bekennen. Of toch? In de verte ziet hij een koets. Wat moet zo'n deftige koets op deze woeste weg? Waarom volgt die niet de hoofdweg een eindje verderop, die is minder woest en eenzaam? Bewust de stilte gezocht?

Er zit deftig **heerschap in de koets**. Een hoge ambtenaar. Uit Ethiopië. In dienst bij de Kandake, de koningin van dat land. Hij was een vertrouweling, voerde het beheer over de schatkist. De koets passeert Filippus. De Geest zegt: "ga naar die man daar in de wagen". De Geest wil dat die twee elkaar ontmoeten. Hij organiseert dat hoogstpersoonlijk. Filippus loopt snel naar

de koets. Wat moet hij doen? De ambtenaar van de Kandake is geen kleine jongen. Zal hij het verdragen, dat er een vreemde naast de wagen loopt? Zullen zijn bodyguards hem wegsturen? Ze laten hem naast de wagen lopen. Hij hoort een stem.

Iemand leest hardop uit een boek. Filippus denkt: ik kén dat boek. **Een boekrol**. Uit de Bijbel. De rol van Jesaja. Hoe kwam die hoge ambtenaar daar aan? Was hij bekend met joden die in zijn land woonden? Had deze hoge ambtenaar joodse vrienden? Heeft hij misschien deze boekrol gekocht in Jeruzalem, de stad waar hij net vandaan komt? En wat had hij eigenlijk met Jeruzalem? Waarom was hij daarheen gereisd. Om God te aanbidden. Je merkt: de Geest was behoorlijk met die man bezig geweest. Hij kende God al.

En: hoe komt hij er dan bij om dat deel van Jesaja te lezen? Het is allemaal niet toevallig. De Geest heeft ook dit voorbereid. Hoe Hij dat gedaan heeft, laat zich niet narekenen. Hij werkt vaak in stilte. Maar deze ontmoeting wordt gedragen door God, door Zijn Geest. Dat moet je zien.

De gemeente verwelkomt vandaag een nieuwe predikant en zijn gezin. Hoeveel voorbereiding is er geweest. Er kan van alles gezegd worden over hoe het tot een beroep kwam. Werk van mensen. Intussen was de Geest aan de slag, zodat we op elkaars pad kwamen. Ook al is er geen rechtstreekse stem van de Geest geweest, die zei tegen zijn dienaar Wilschut: je moet Zwartsluis verlaten en naar Berkel en Rodenrijs gaan. Dat je hier niet gemakkelijk een verlaten weg zult vinden zal, daar kom je snel achter.

Er zijn meer verschillen. **Maar** op één punt niet! De Geest was voorbereidend bezig. De nieuwe predikant begint niet op het nulpunt, hoeft hier niet de zaak van de grond af op te bouwen. De Geest heeft vele sporen getrokken. Zoals de Ethiopiër God al kende, is hier geloof te vinden in harten van broeders en zusters. Je zult het ontdekken als je kennis maakt. Een boeiende kennismaking toe gewenst, in gezinnen, vergaderingen, catechisatiezalen. Je vindt hier kinderen van God, die gaven en talenten hebben, er valt veel te bewonderen van wat God hier gaf, je zult veel van de Geest zien. Ruim

materiaal om bij aan te sluiten. Je hoeft hier niet alles op nieuw uit te vinden. Niet dat het allemaal ideaal is hier. Je zult sterke punten ontdekken, en wat zwak is moet versterkt worden. De Geest werkt naar een volmaakte toekomst toe. Die is hier nog niet. Dat ga je ook merken.

Waarom vieren wij deze dag? Omdat we geloven dat de Geest twee sporen bij elkaar heeft gebracht, en dat Hij jou met je gaven aan ons wil verbinden. Om Zijn werk te versterken. We hopen dat er onder leiding van de Geest veel goeds mag gebeuren in deze gemeente. En gemeente...we gaan aan die ontmoeting mee doen. Een kennismaking komt van twee kanten. Laat u zich kennen? Mag de nieuwe predikant welkom zijn? Als hij kijkt in de huizen, wil proeven wat er in uw hart leeft? Laat u hem zien, waar de Geest mee bezig is, wat Hij in de loop van de jaren heeft opgebouwd? We verklappen het niet. Laat u als predikant verrassen door de Geest zelf, en dat geldt ook van u, geliefde gemeente van Christus.

Jood en heiden samen op een bankje

Twee heel verschillende mensen. Uit verschillende landen. Verschillend van ras. De eunuch, de kinderloze, de ontmande op weg naar huis, het paleis van de Kandake. De evangelist straks op weg naar Caesarea, waar hij vier dochters heeft wonen. Geen voor de hand liggende combinatie. Maar daar vraagt de Geest niet naar. Hij zet zo vaak mensen bij elkaar, die naar onze smaak niet bij elkaar passen. Samen gaan ze een avontuur aan. Samen zullen ze proberen Gods Woord te begrijpen. Spannend. Dat is vaak zo. Als mensen bij elkaar gaan zitten, de Bijbel lezen en willen begrijpen, is dat een boeiende oefening. Hoe pakt dat uit?

De Ethiopiër leest de Bijbel. En begrijpt die niet. Filippus die uitlegt. Eerst luistert hij. Filippus vraagt: "Begrijpt u ook, wat u leest"? Deze vraag brengt de wagen tot stilstand. Er komt een uitnodiging. Kom bij mij op het bankje, in de koets. Filippus stapt in en gaat zitten. Naast de heiden. Dan bedoel ik met dat woord hier: de man die niet bij het joodse volk hoorde. De scheiding was toen nog streng. Maar in deze koets niet. Het begint met die vraag! Dat is kennis maken. **Luisteren**, vragen,

uitluisteren. Proberen te ontdekken, waar die ander zit, met zijn gedachten, met zijn geloof. Peilen wat er speelt in zijn leven.

Dat vraagt geduld. Voor je echt weet wat er aan de hand is.

De Ethiopiër vraagt: hoe zou ik kunnen begrijpen als niet iemand mij de weg wijst (vers 31). Dat staat er. De Ethiopiër heeft een wegwijzer nodig, een gids. Dit gaat tijd kosten.

Filippus moet met de man op reis, om ergens uit te komen.

Filippus had kunnen zeggen: ik geef wat informatie over de tekst, die de man leest. Maar die wil niet geïnformeerd worden over woorden en zinnen. Hij wil weten waar dit hem brengt.

Waar moet hij met dit stukje Bijbel naar toe?

Als je als nieuwe predikant hier de gemeente ingaat, luister dan uit! Stel vragen. Om te leren waar ze zitten, je broeders en zusters. Wát ze precies willen en wat hun vragen zijn? Dat gaat duidelijk worden, als je geduldig luistert. Geen te snelle conclusies. Neem er rustig de tijd voor.

De Ethiopiër vroeg een wegwijzer. Hij was op pad. Wij zijn ook onderweg. Traceer waar we zitten, en help ons verder. Als je op je studeerkamer zit, de Bijbel uit te luisteren, woorden van de

Schrift wikken en wegen, proberen te begrijpen wat er staat,...doe dat dan met dit voor ogen: hoe help ik hier de gemeente mee vooruit. Waar breng ik ze naar toe? Het is een groot goed, als we de Bijbel beter gaan begrijpen. Maar je zult ook de praktische vraag horen: wat kan ik ermee, hoe helpt dit me verder? Filippus werd ertoe uitgenodigd. Om dit spannende gidswerk te doen! Verantwoordelijk werk voor een prediker. Weet je zelf wel altijd welke kant het uit moet? Wát de goede richting is? Dat is ook voor een predikant nog een zoektocht! Luister naar de Geest!

Over wie gaat het?

Filippus leidt de Ethiopiër toe naar een Persoon! Over wie heeft de profeet het in die moeilijke woorden. Filippus zal diep op de tekst zijn in gegaan. Er is heel wat gesproken tussen die twee. Dat moet een verrassend gesprek geweest zijn. Van dat alles wordt ons dit mee gedeeld: daarop begon Filippus met hem te spreken over het evangelie van Jezus, waarbij hij deze tekst als uitgangspunt nam. Jongens en meisjes: Filippus vertelt over de

Here Jezus. De man had gevraagd: wijs me de weg. Nou, zegt Filippus, als ik de weg wijs kom je hier uit. Bij Jezus. Dat moet ook de nieuwe dominee doen. Ons bij Jezus brengen. Dát is het mooiste wat je kan overkomen. Jezus leren kennen. Dicht bij Hem leven. **Maarten Luther** heeft gezegd: wanneer we de Schrift lezen, moeten we open staan voor “was Christum treibet”, wat ons in beweging zet naar Christus toe. Verdiep je in de Bijbel, je komt er Christus tegen. Je gaat Hem herkennen als het Woord dat vlees is geworden. Wat heeft de gemeente nodig?

Een predikant die dat zelf ervaart en gelooft. Geoefend in geloof en aanbidding. In ontmoeting met zijn Heiland. Die gemerkt heeft wat het doet, bij Christus te zijn. Hoe Hij zelf verder komt op zijn reis, een leven dat vroom is, vol ontzag voor God. De gids moet zelf de schoonheid van het reisdoel kennen. Wat is nodig? Dat uw dominee zichzelf laat leiden door de Geest. Om de gemeente bij Hem te brengen. Vanuit de Schrift! Wat brengt het die Ethiopiër verder? Hij is een ontmande, gecastreerd. Zoals zoveel hovelingen aan Afrikaanse paleizen

in die tijd. Hij was onvruchtbaar gemaakt, kon nooit kinderen krijgen. Deze man was op zoek naar God. Ging naar Jeruzalem. God aanbidden. Vond hij, wat hij zocht? Volgens de regels in het oude testament kreeg hij niet eens een plek in de tempel, ook niet binnen de voorhof der heidenen. **Mannen** als hij, zegt Deut. 23 : 2 mogen niet deelnemen aan de dienst van de HEER. Voor hem geen thuis in het huis van God. Op zoek naar de levende God werd hij afgewezen. En dán op de terugweg hoort hij van Christus. Bij wie hij wél thuis mag komen, rust vinden, diepe vrede. In Jeruzalem buitengesloten. Nú door Jezus in zijn hart gesloten. Hij hoort erbij. Bij de Man, die verlost. Wat moet dát geweest zijn voor deze broeder in Christus.

Dat dit, collega Wilschut, het werk is dat jou toevertrouwd wordt. Mensen bij Christus thuis brengen. Mensen onderweg. Misschien afgewezen, buitengesloten, niet welkom, niet gewaardeerd. Deze mensen brengen bij de rust, waartoe Jezus zelf nodigt. Boodschapper zijn van de vrede in Hem. Dat

thuisgevoel op warmte houden en brengen, in deze gemeente, het huis van de levende God.

De heilige doop aangevraagd

Geen wonder, die vraag van de Ethiopiër: waarom zou ik niet gedoopt kunnen worden? De doop als teken: je hoort erbij. Bij God, bij het verbond, bij Gods gezin. Kan daar nog bezwaar tegen zijn? Het is voor Filippus klaar als een klontje: hier wordt gedoopt. Enkele handschriften hebben er nog een tekst ingelast (vers 37: “indien u gelooft met heel uw hart, is het toegestaan”). Sommigen willen hem eerst nog belijdenis laten doen, zoals dat in de latere praktijk van de kerk gebruikelijk is. Maar Filippus had dat niet nodig. Hij had de zoektocht van de man gezien, zag hem zo overtuigd tot Christus komen...dit was niet maar een beslissing van het moment...deze man had al heel wat meegemaakt, hij wist het zeker: ik wil bij Jezus horen. Filippus doopt. Die heiden en de jood, op dat bankje in de koets, ze hoorden zo bij elkaar, samen één in Christus. Over grenzen

heen. Aan elkaar gegeven. Een intens mooi moment. De Ethiopiër begint een nieuw leven.

Plots komt het afscheid. De Ethiopiër moest dat verdragen.

Maar hij is niet hopeloos en verdrietig. Hij vervolgt zijn weg vol vreugde. Filippus moet het verdragen. Het gaat niet om zijn

band met deze man. Laat de man blij zijn in Christus. Dan moet de prediker zich terugtrekken, als dat gevraagd wordt. Hij is ook daarin bescheiden dienaar van Gods Geest.

Collega, gemeente, dat laatste woordje van vs. 39: vreugde. Als dát de opbrengst is van uw dienst hier in Berkel en Rodenrijs, dan bent u een goede dienaar van de Geest. Hij vraagt, dat u daarvoor zich inzet. Dat de gemeente met vreugde verder kan. Vreugdevol verbonden in Christus. Het gaat om Hem. Dat moet je als predikant kunnen verdragen. Bereid om stappen terug te doen. Alle ruimte voor Christus. Laat dat jouw diepe vreugde zijn! Gemeente, verschaf uw predikanten vreugde. Wat zij willen? Dat het veel gaat over die Man, uw Redder, de Here Jezus. Leef dicht bij Hem. Als u veel van de Here Jezus houdt, is dat het mooiste wat uw predikanten overkomt! Dat God het

mag geven, dat we samen als gemeente veel van die vreugde
zullen zien. Amen.